

bejde? Det er i Regelen haardt, legemligt anstrengende; det skal maaske udføres i alt Slags Vejr, det er maaske sundhedsfarligt, ja livsfarligt. Saadanne Arbejdere kan neppe føle anden Tilfredshed end den gennem et saadant Arbejde at tjene til Livets Ophold, tidligere maaske daarligt nok, nu tilstrækkeligt. Hvad Lighed er der saa egentlig mellem ham og den, der sidder og udfører videnskabeligt Arbejde til sin egen og forhaabentlig ogsaa til andres Tilfredshed? Vil Videnskabsmanden bytte? Det forekommer mig, at den Vurdering, den højtærede Finansminister foretog af disse Embedsstillinger, som vore Professorer indehaver, ikke var rigtig tiltalende. Jeg er ikke i Tvivl om, at naar den højtærede Finansminister stiller det Spørgsmaal, om disse Universitetsprofessorer vil bytte med Fyrbødere eller Havnearbejdere, ved den højtærede Finansminister, hvad Svar han vil faa. Professorerne vil selvfølgelig sige: nej. Derom er jeg ikke i Tvivl. At det nok kunde være, hvis den højtærede Finansminister spurgte Havnearbejderen, om han ikke havde Lyst til at bytte med Professorens, at Havnearbejderen da vilde sige: ja, er en anden Sag. Men hvis saadanne Tankeeksperimenter havde noget paa sig, vilde vi komme ind i mærkelige Forhold. Jeg kunde tænke mig, at i de Samfundslag, hvorfra Tilgangen til Lærerstillingerne f. Eks. til Universitetet skal foregaa, vilde man med Tanken paa det Arbejde, der gøres ved vor højeste Læreanstalt, maaske sige: Naar dette Arbejde vurderes paa den Maade fra Statens Side, er det ikke særlig attraktivt at være akademisk Lærer. Jeg kunde tænke mig, at man sagde: saa hellere forsøge noget andet; naar den hele Virksomhed vurderes paa den Maade, naar Sammenligningen, Sammenstillingen sker paa den Maade, som den højtærede Finansminister har gjort nu, maa vi hellere søge noget andet, gaa ud i andre Erhverv. Jeg mener ikke, at vore nuværende Universitetsprofessorer skulde ville sige dette, men jeg kunde tænke mig, at visse Mænd vilde sige: „Hvad skal vi lade vore Børn gaa den videnskabelige Vej for? saaledes bedømmer Staten disse Stillinger!“ Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister maaske kunde tænke sig at ansætte Havnearbejdere eller Fyrbødere eller Flæskeindbærere som Professorer ved vort Universitet? Nej, det kunde den højtærede Finansminister sikkert ikke; han vil alligevel faa Brug for virkelig videnskabeligt uddannede Folk, og skulde det gaa saa vidt, at man var nødt til at gaa langt ned med Hensyn til de Forudsæt-

ninger, man vilde kræve af Folk i disse Stillinger, tror jeg, det vilde være til ubodelig Skade for den højeste Undervisning og for Aandslivet i hele dette Land. Jeg tror, at de Aandens Lys, som den højtærede Finansminister prøvede paa at puste ud ved denne Lejlighed, skal han alligevel omtale paa en noget anden Maade, naar han fremtidig vurderer disse Stillinger.

I Forbindelse med det, jeg her har sagt, vil jeg gerne sige nogle Ord om Embedsmændene i de forskellige Ministerier. Der var i Lønningskommissionen nedsat et særligt Udvalg eller en mindre Kommission, bestaaende af 4 Kommissionsmedlemmer, Repræsentanter for de forskellige Partier i Lønningskommissionen, og saa visse af Ministeriernes Embedsmænd. Ærede Medlemmer, der har læst Betænkningen, vil have set, hvad de Forhandlinger, der blev ført, gik ud paa. Jeg skal udtale min Glæde over, at det i Udvalget lykkedes at opnaa Forstaaelse mellem Kommissionen og den røde Bygningens Repræsentation, og at de Forhold, der nu foreslaas institueret for den røde Bygning, saa vidt jeg har set i Maanedtsbladet for Ministeriernes Tjenestemænd, bliver modtaget der med ikke ringe Tilfredshed. Der er kun eet Punkt, om hvilket jeg ligesom før for Etablerens Vedkommende maa sige, at jeg hellere havde set en anden Ordning. Det gælder Spørgsmaalet om Kontorchefspladsens Deling, saaledes at den i Stedet for som tidligere at udgøre een Klasse nu ogsaa i Ministerierne deles i to Klasser. Jeg finder heller ikke nogen rimelig Begrundelse for, at dette er sket, og det har for Resten været min Stilling i Kommissionen. Det forekommer mig f. Eks., at Regnskabskontorcheferne i Ministeriet, der er satte i laveste Lønklasse efter det foreliggende Lovforslag, udfører et stort Arbejde og har et meget betydeligt Ansvar. Og det forekommer mig, at man ikke uden videre kan sige, at deres Arbejde ikke kan jævnstilles med det, som udføres i de andre, f. Eks. de juridiske Kontorer. Jeg tror at have forstaaet, at den højtærede Minister er enig med mig i dette. Derfor vil jeg haabe, at naar det kommer til Forhandling om denne Sag i det kommende Udvalg, den højtærede Finansminister da vil gøre, hvad der staar i hans Magt for at faa dette Punkt rettet. Ligesaa finder jeg, at Fuldmægtigklassen i Centraladministrationen har nogen Grund til at føle sig mindre gunstigt behandlet. Efter Lønningsloven af 1907 staar dens Lønninger nærmest ved Kontorchefslønningerne. Efter det foreliggende Lovforslag er disse